

Доброто войнстване

Скъпи братя и сестри

1. Материализъм и морален упадък.

Сякаш е нормално в днешно време никой да не го интересува никого или нищо. Виждаме в обществото един морален упадък, който дори се засилва. Хората ламтят за пари, къщи, коли. Все материални неща. Материализмът в днешно време сякаш е достигнал своят пиков момент, своята връхна точка. Да си доволен от това, което имаш благодарение на Бога вече не е на мода. Всеобщо мнение е, че да си вярващ означава да не притежаваш нищо. Но Павел ни казва нещо коренно различно: благочестието с удовлетворение в сърцето е голяма печалба. В друг превод това звучи така : святостта с удовлетворение в сърцето е голяма печалба. Това е твърдение, което днешното общество тотално отхвърля. В ушите му това звучи така: Да съм доволен от това, че нямам.... Невъзможно! Както споменах по – горе всеки желае повече, всеки трупа, понякога с ясното съзнание, че сякаш това което трупа ще го вземе себе си в гроба. Много хора мислят по този начин. Няма нищо по–абсурдно от това. Хората очакват, че въпреки, че са се родили на този свят без да са донесли нищо, правилата няма да важат за смъртта. Ние трупаме и трупаме, като че ли тези неща ще са ни от полза след като умрем.

Истината е, а и го виждаме около нас, че колкото повече се съсредоточаваме в трупане на богатства или както Павел го нарича в 9–ти стих „... ламтят за обогатяване...“, не вредим на никого друго, но на самите нас. Човек става податлив на изкушенията, пада често в тях като „в примка“ и се отдава на страстите и похотите си. В крайна сметка, щом можеш да си позволиш нещо, защо да не го направиш. Това е начина на мислене на днешните богати хора. Щом имам възможността, защо не. На въпроса, „Защо правиш това?“, богатият ще ти отговори: „Защото мога!“ . Това е днешната философия! Щом мога, защо да не купя този имот. Щом мога, защо да не купя тази кола. Щом мога, защо да не легна с чужда жена въпреки, че моята собствена жена ме чака у дома. Щом мога да си го позволя, защо не. В това се състои днешният „морал“. И нека не се учудваме, когато чуем по новините за този или онзи богаташ хванат в изневяра или в тъмна сделка. Това е следствие на отдаването на тези желания за повече и повече. „Които ламтят за обогатяване.... „ ...тъжното в случая е, че все повече и повече християни се поддават на това влияние. Чувството, което бихме могли да изпитваме към парите или както Павел го нарича „любов към парите“, това желание да имаме повече и повече, може да има смъртоносни последствия.

2. Сребролюбieto и защo е толкова пагубно за нас?

И те са смъртоносни най – вече за нас, вярващите, за теб и мен. Ако се стремим към парите, ако ги обикнем повече от колкото би трябвало, последиците са повече от ясни : словото казва във втората част на 10–ти стих „... отстраниха се от вярата и се пронизаха с много скърби“. Тук думата „пронизаха“ има смисъла на това пронизващият материал да остане в теб, да бъде втъкан в теб. Тоест тези скърби, за които се говори в 10-ти стих, те не са еднократни, те се втъкават в теб и остават там. И стиха ни казва, че тези скърби са много, МНОГО. Но ако прочетем стиха отново ще видим, че това далеч не е най страшното. Да, краят на стиха говори за многото скърби, които ще изпитваме отново и отново ако се стремим към любовта към парите. Но погледнете преди това. Там последствията са още по – страшни. Там пише: „... те се отстраниха от вярата ...“. Ние самите бихме могли да се превърнем в причината да отпаднем от вярата. Не някой друг да ни помогне да го направим, не дори и Сатана при все, че това е основното му желание. Ние, самите бихме могли да станем причина за собственото ни отпадане. Словото свидетелства, в посланието към Римляните 8: 38 - 39, че никой и нищо не може да ни отдели от Бога. Стиховете гласят: **„Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое и да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ.. Единствено, ние чрез собственото си решение можем да се отделим от Него. И това е страшно.**

3. Бягай!

Но ако за някои неща в Библията се казва, че трябва да застанем и да се борим, има други , за които тя е категорична – бягай! Бог много добре знае къде най–лесно бихме могли да паднем като човешки същества, та нали Той ни е създал. Стремежа към парите, любовта към парите е едно от тези неща. Едно от нещата, които са смъртоносни за нас. Библията казва, бягай от това, не му давай внимание, недей. В момента, в който си помислим, че можем да го контролираме, вече сме загубили битката. Да, в текста по – нататък се казва да се борим в доброто войнстване, но това не е включено в него. Доброто войнстване е за неща като: правда, благочестие или святост, вяра, любов, търпение, кротост. За такива неща си струва човек да се бори, че дори и живота си да загуби. Помислим ли, че можем да победим нещо, за което Библията е категорична и казва да бягаме, то ние вече сме претърпяли поражение. Това е все едно военачалник да продължи боя въпреки, че го губи. Това е равносилно на смърт, по този начин той обрича хората си на смърт. Бог не би ни обрекъл на смърт. И

той вижда, че това е една от битките, които ние като човешки същества не бихме могли да спечелим сами.

4. Война!

Но въпреки, че Библията ни казва да бягаме от сребролюбие, както видяхме тя ни насърчава да се борим, да вършим подвиг в други области. Защото борейки се в тази битка, това добро войнстване за вярата, човек само привидно губи живота си, защото побеждавайки, той става притежател на нещо много по-ценно от каквото и да било. Да, може да паднем в боя, няма да е лесно. Но наградата си заслужава много повече отколкото ще дадем в боя! Наградата е вечният живот. Воювайки в добрата война за вярата, ще спечелим нещо грандиозно, нещо което не се ограничава само до този свят. Ще спечелим вечният живот. В друг превод се казва, да се подвизаваме в доброто войнстване. Но нека да разгледаме смисъла на това да се подвизаваш? Думата има смисъла на това да си постоянен в това което правиш, направо да извършиш подвиг. Ако един боксьор не е постоянен в защитата си в даден боксов мач, ако не внимава гарда му винаги да е вдигнат, вероятно ще загуби. А за един боксьор е много важно гарда му да е вдигнат. В бокса първото нещо, което се научава е защита. Как да се защитаваш. Гарда е защитата на боксьора. Когато той вдигне ръцете си в защита, противникът му е изключително затруднен с нанасянето на последният удар. Много често до такъв удар дори е невъзможно да се стигне. Но все пак нещо се изисква от нас. Понякога ще ни се наложи да застанем срещу определени неща в настоящият свят. Може да боли, може да се стигне и до кръв, но в крайна сметка ние знаем за какво се борим. Ако свалим гарда, това означава загуба. Ако свалим гарда, ако не внимаваме вече за себе си да се пазим, най-вероятно ще паднем.

5. Благовестие?

Всичко, което изброихме до сега, Павел заръчва на Тимотей, да го пази чисто и безукорно. И сякаш авторитета на Павел не стига, но той като че ли се чувства длъжен да включи и Всемогъщият Бог като гарант. И ето, че стигаме до може би най – важният въпрос засегнат в този текст – въпросът с изповядването на вечният живот. С други думи – благовестието. Но какво да разбираме под благовестие? Коя всъщност е благата вест и най – важното на кого да я изповядваме? Трябва ли да го правим? Това са все въпроси, които би трябвало да тревожат християнина. Благата вест, тази добра новина е, че Исус Христос дойде в плът, беше бит, разпънаха го, умря и на третия ден възкръсна за да даде надежда на всички, които повярват в Него. С цел да не умрат, но да имат вечен живот. Същият този вечен живот, за който Павел говори на Тимотей да изповядва. Обаче аз искам да попитам, кога една новина е новина? Кога една вест е такава? С други думи какво е характерно за новините? Една новина

започва да бъде такава, когато е казана на други хора. И най-важното, когато те не я знаят. Ако ние имаме информация за нещо, но не го казваме на други, това не е новина. Това е просто информация, която само ние знаем. Дори бих казал, че е тайна, не новина.

6. Каква е същността на благовестието?

Същността на благата вест е тя да бъде споделяна. И това е нашата отговорност. Да я разпространим. Но всъщност правим ли го? Благовестяваме ли? Споделяме ли добрата новина? Правим ли това, което е наша отговорност пред Бога? Или просто сме доволни от положението си? А може би не ни е грижа? Да не би да сме забравили как се прави? Във вторият текст, който прочетохме днес, текста от Лука 16: 1 – 13 се говореше за Лазар и богаташа – Лазар беше в лоното на Авраам, а богаташа в ада. Интересува ли ни, че хората отиват в ада? Това място на неугасим огън. Какви чувства поражда това в нас? Замисли се конкретно за себе си. Интересува ли те? Интересува ли ме мен? А какво ще направиш по въпроса? Библията казва, че в ада „огънят не угася и червеят не умира“. Място на вечно отделяне от Бога. Можете ли да си го представите? Но, Библията го описва доста добре. Никой не би искал да бъде на това място, нито някой от роднините му да отиде там, но въпреки всичко правим твърде малко, това да не се случва. Нека ви разкажа една история от моят личен живот. В Добрич, моята майка имаше приятелка с около 10 години по – възрастна от нея, на около 78 години. Много обичаше да идва на гости на майка ми и да си говорят. Дори да си призная на мен ми харесваше да си говоря с нея. С времето обаче тя спря да идва, и аз попитах майка си, какво става с нейната приятелка. Тя ми отговори, че леля Пенка, така се казваше приятелката на майка ми, е болна. Не след дълго разбрах, че е на смъртно легло. И аз си помислих: „Добре би било да отида да се видя с нея и да и споделя за Исус Христос. Може би това е последният и шанс“. Но днес така, утре иначе и не отидох. Не мога да си спомня, какво съм правил, но едва ли е било толкова важно. Въпреки всичко аз не отидох. След 4 дена разбрах от моята майка, че леля Пенка е починала. Аз знаех, че може би това е бил последният и шанс за спасение. И тогава си зададох въпроса: „Какво толкова важно имам да правя, а да не отида да дам Надеждата Исус Христос на умиращият човек?“.

7. Победа!

Да, ние като добри Божии хора, трябва да пазим това, което сме изповядали. Но също така трябва и да го споделяме. В Откровение 12:11 се казва, че побеждаваме Сатана, чрез Христовата кръв и чрез словото на своето свидетелство. Искате да сте победители над Сатана? Свидетелствайте! Разпространявайте Благата вест. Не оставяйте това да бъде още едно добро намерение. Има една поговорка, която гласи „ Пътят към ада е осян с добри намерения.“ Ако чувствате, че нямате сили да го правите, да благовествате, молете Бога и Той е верен да ви даде сили. Просто не оставайте същите. Бог да ви благослови.